Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/93.

No. 68 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Golful speranţei

Ce ziar să citim ?

Nu există nimeni care să nu citească un ziar, pentru că un ziar este hrana sufletească de fiecare zi a omului.

Ziarul pune în curent pe cetăţean cu tot ce se petrece în oraşul lui, în lumea întreagă; şi tot el îl informează de tot ce-l interesează, imprimându-i şi anumite directive — bune sau rele — după cum înţelege să-şi facă datoria către cititorii săi. Trebue deci multă băgare de seamă în alegerea ziarului pe care trebue să-l citim, fiindcă el trebue să fie, înainte de toate, obiectiv adică să trateze absolut cinstit, fără ură şi fără părtinire toate chestiunile.

Care este ziarul care îndeplineşte această esenţială condiţie ? **UNIVERSUL**

UNIVERSUL este gazeta ce-şi informează complect şi repede cititorii.

Care este ziarul ce prin scriitori de valoare şi de competinţă se ocupă de toate chestiunile ?

„UNIVERSUL“

In care ziar cititorul de orice ramură de activitate socială, poate găsi tratarea şi deslegarea problemelor ce-l interesează ? în **„Universul“**

Unde-şi găsesc sprijinul cei obidiţi şi nedreptăţiţi, şi înfierarea celor cari calcă legile şi drepturile altora ? în **„Universul“**

In **„Universul“** agricultura, comerţul, industria, armata, şcoala şi biserica au pagini întregi consacrate.

Aşa, dar, care este ziarul bine scris, cinstit redactat şi repede informat ?

„UNIVERSUL“

Citiţi dar toţi: ziarul „UNIVERSUL“

BIBLIOTECA
PURCĂREA EMIL
PERSONALĂ

BIBLIOTECA
PURCĂREA EMIL
PERSONALĂ

GOLFUL SPERANŢEI

CAPITOLUL I

POVESTIRI CURIOASE

Stella, brikul pe care se găsea cei trei cercetaşi, Zomba şi studentul în medicină Van Rottam, se găsea prins între gheţurile antartice, preparându-se de un lung iernat.

La 14 Ianuarie, stând la masă Jean Bart zise:

— Să mergem în odaia pătrată, unde e cald şi să povestim câte ceva, fumându-ne pipele

Ceea ce şi făcură.

Fiecare povesti câte ceva

Marius îi făcu pe toţi să râdă cu năzdrăvăniile lui.

Raimondo, fiindcă veni vorba despre păsările migratoare, povesti despre o specie de sburătoare, care are două grupuri distincte; de şi fac cuiburile în strâmtoarea lui Beering, unul sboară în basinul Atlanticului şi altul în acela la Pacificului.

— Primul grup — spuse el — când puii sunt în stare să sboare, îşi concentrează cârdurile la nord-vest de golfu Hudson. De aci, trec în masse compacte pe malurile Labradorului.

„Poposesc aci câteva săptămâni, unde având hrană din belşug, se îngraşe. Traversează repede golful San Lorenzo şi se lasă în Noua Scoţie.

Când toate s'au adunat, se aruncă cu miile deasupra

oceanului Atlantic, îndreptându-se cu precizie spre Guiana engleză, la 4000 kilometri, pe care îi străbat, când vremea e bună, într'un singur sbor.

„Dacă timpul e rău se refugiază pe insulele Berumude, de unde își iau iarăș sborul la primul semnal.

„După oare care odihnă părăsesc Guiana, se îndreaptă spre pampasurile argentiniene, după ce au făcut aproape 15.000 kilometri din regiunile lor artice.

„Stau aci șase luni și pleacă spre extremul Nord, schimbând însă drumul. O iau prin interiorul Americei de Sud și Nord și ajung la oceanul Glacial prin Iunie.

„Iată deci peste trei zeci de mii de kilometri străbatuți de aceste extraordinare păsări într'un an!

— Extraordinar, — zise Marius — Și când te gândești că drumul acesta îl face cu piciorul, dacă se poate spune așa.

Toți râseră de această glumă.

Raimondo reluă:

— Dar și mai extraordinară pasărea numită sterna arctică pe care a găsit-o exploratorul Robert Peary până la șapte grade de Polul Nord ș tot așa și la cel Sud.

S'a crezut că e vorba de două specii diferite, dar, după o lungă serie de observație s'a văzut că e vorba de aceiaș pasăre care își petrece tot timpul vieței ei ca să meargă de la un pol la altul!

„Un simplu calcul ne arată că aceste păsări parcurg în linie dreaptă 240 kilometri pe 24 ore, cu o iuțeală de peste trei zeci de kilometri pe oră, punând la socoteală numeroasele lor curse încoace și încolo, după hrana zilnică.

Pipele se stinseseră și tinerii simțeau niște furnicături în picioare care îi îndemna la mers.

— Hop! Sus! — zise Jean Bart.

„Să ne luăm armele și să facem o excursie pe bancul de ghiață.

— Mi-a spus Zomba că nu mai avem carne din ursul ucis în ziua de 9, decât pentru o singură masă.

„Trebue să ne împrospătăm proviziile.

Toți se înarmară cu carabinele și cu securele, îmbrăcându-se bine cu blăni călduroase.

Eşiră în grup din corabie spre a sfârşi ziua cu o vânătoare cum se cade.

Ninsese dimineaţa, ceea ce îngreuiase şi mai mult drumul destul greu şi aşa.

— Trebue să ne facem nişte skiuri, zise Jean Bart.

— Nu e greu ! Mii de pipe ! Avem lemn uscat şi solid.

— Ce plăcere să aluneci pe câmpul ăsta neted de ghiaţă !...

— Nu e vânt de loc şi temperatura e regulată...

Raimondo întrerupse pe Van Rottam :

— Nu vă faceţi iluzie că va dura multă vreme !

„Când va sufla vântul şi mara va deveni furtunoasă, iar termometrul va avea bruşte variaţiuni, banchizele se vor resimţi şi se vor crăpa, născând dealuri neprevăzute şi deschizând prăpăstii periculoase.

„Atunci nici sky-urile nu vor mai servi.

„Barca de pe Stella ne va fi mai folositoare spre a străbate miile de canaluri care vor întrerupe monotonia imensului câmp de ghiaţă.

— Dacă în loc să ne îndreptăm spre interior ne-am duce spre mare, e mai probabil că vom găsi foce şi alte amfibii care trăesc mai cu plăcere pe lângă apă.

Planul fu găsit bun.

Şi porniră într'acolo, prin zăpadă.

CAPITOLUL II

URMELE MISTERIOASE

Erau la un kilometru de nava înțepenită în gheturi.

Atunci Zomba strigă:

— Yayaya!

Ochii absinianului erau foarte ageri.

La acest strigăt, trupa se opri.

— Ce vezi Zomba?

— Sunt animale!

— Unde?

— La stânga, în fața noastră.

Toți priviră în acea direcție, scrutând orizontul alb, fără sfârșit.

In cele din urmă, Marius descoperi un punct întunecat.

— E ceva care pare că se mișcă.

Se îndreptară într'acolo, căutând să nu scape ținta din ochi.

Acum și Raimondo și Jean Bart o vedeau.

Olandezul însă, nu vedea nimic.

— Este urs! — exclamă negrul.

— Un alt urs! Dar cine dracu i-a adus aci de vreme ce s'a spus și s'a repetat că nu există ursi albi la Polul Sud!

— Mister!

Cinci minute mai târziu, vedea ceva și Van Rottam.

Era măricel, și se agita încolo și încoace, mirosind pe jos.

— Miroase ceva! Poate urmele cuiva

— Poate ale unui alt urs!

— Ciudat! De ce nu miroase decât în locul acela?

„Mii de milioane de pipe pline!

„De ce stăm aci și nu-l întrebăm pe el, de ce miroase așa și nu altfel, — isbucni Marius.

„Avem mai multă nevoie de carnea lui decât de intențiile sale!

Se apropiară mai mult.

Ursul îi simți.

Ridică capul cu un mormăit furios.

— Inainte! foc de voe! zise Jean Bart.

Cele cinci gloanțe isbiră animalul în cap și în piept.

Se prăbuși, voi să se scoale, mai făcu o sforțare și rămase țeapăn.

Jean Bart zise:

— E mort! Putem să ne apropiem.

Se apropiară alergând.

Dar Raimondo făcu un gest cu mâna.

— Alt!

— Văd un lucru extraordinar.

,Urme de pași!..

Jean Bart înalță din umeri:

— Dar Raimondo! Iei urmele de urs drept urme omenești!

— Urme de urs, urmele astea de tălpi cu cue?

„Dar ia uitați-vă, vă rog!

„Și nu călcați peste ele. Ursul a distrus deja câte-va cu labele sale!

Trebuiră să recunoască.

Urmele erau foarte vizibile.

Erau multe, paralele, așa că se putea deduce că patru oameni au trecut pe acolo.

— Oameni, prin locurile acestea!

„Dar de unde au venit și unde se duc?

„Sfârșesc aci... nu le văd înaintând.

— Jean Bart, observă bine. Ajunse aci, se întorc înapoi. Nu le vezi în sens contrariu?

— Tocmai.

„Ascultați, să lăsăm aci ursul căci nu-l ia nimeni

„Să urmărim ciudatele urme

Marius adăugă :

— Trebue să fie trecut pe aci de vre-o patru, cinci ceasuri...

„Urmele sunt lămurite, dacă ar fi trecut mai de mult, zăpada le-ar fi acoperit.

„Or, de patru ceasuri nu mai ninge.

— La unsprezece și jumătate însă ningea.

„Acum sunt orele cinci, după amiază.

„Deci oamenii au trecut pe la prânz, poate mai târziu, dar în nici un caz înainte.

— Aidem ! strigă Raimondo.

— Dar, știți, că pe aci noaptea vine repede. Luminei aceștia crepusculare îi urmează, într'o oră, noaptea.

— Într'adevăr, nu e bine să ne apuce noaptea departe de corabie.

S'ar putea ca o schimbare bruscă de temperatură, crăpând banchiza, să ducă vasul departe.

„Ce ați zice să nu-l mai găsim?

— Cu atât mai mult cu cât asemenea lucruri se întâmplă de cele mai multe ori noaptea — zise Olandezul.

„Ziua putem avea tot timpul ochii pe corabie și să nu pierdem din vedere.

— De acord ! închee Raimondo.

„Atunci să scoatem cuțitele și să ciopârțim animalul.

— Ai sacul cu tine, Zomba ?

„Foarte bine ! băgăm totul acolo.

„Și mâine vom urmări pașii misterioși.

Fiara fu spintecată, jupuită și împărțită măcelărește.

Totul fu băgat în sacul abisinului care nu vrea să cedeze sacul greu nimănui.

Dar pentru uriașa sa putere nu însemna mare lucru.

Aerul rece, vânătoarea, măriseră pofta de mâncare.

După un ceas dela înapoiere Zomba, aducea la masă o supieră plină cu o delicioasă marinată de urs.

Un mușchiu la grătar, bine fript, produse strigăte de entuziasm cu atât mai mult cu cât era servit cu sos de roșii conservate.

La sfârșit, un pahar de vin cu un biscuit, închee festinul.

— Ce prânz regal !

– Imperial !

— De Sardanapal !

Numai Van Rottam fuma liniştit.

Se gândea la misterul paşilor pe zăpadă.

A doua zi Marius se sculă cel dintâi fiindcă visase că un pinguin îl trăsese de păr.

După ce sorbiră o cafea fierbinte şi mâncară o tabletă de cioclolată, cei cinci tineri plecară pentru noile cercetări întrerupte în seara trecută.

Era zece grade sub zero.

Cerul era albastru şi aerul limpede.

Zomba ducea sacul cu provizii şi olandezul busola de orientare.

Jean Bart deschisese drumul.

Nu după mult timp, găsiră locul unde uciseseră ursul.

Cum nu mai ninsese, le fu uşor să găsească urmele.

Tinerii le urmăriră.

— Jean Bart — întrebă Marius — dacă urmele merg departe, ce facem? Petrecem noaptea pe zăpadă?

„Sau ne înapoiem, în orice caz, pe bord?

— Eu cred, răspunse cel întrebat — că, dacă timpul nu se schimbă, putem să rămânem foarte bine noaptea afară.

„Dar nu cred că va fi necesar.

— După ce crezi ? — întrebă Raimondo.

— Nu cred să meargă departe pista asta.

— De ce ?

— Oamenii aceştia n'aveau nici câini, nici sănii.

„Făceau o simplă excursie sau vânau, ca şi noi.

„De aceia, trebue să se fi înapoiat pe corabia lor sau în coliba lor înainte de înoptat.

— Poate s'au înecat?

— Sau au fost mâncaţi de urşi, dacă mai există pe aci.

Jean Bart, clătină din cap :

Mie nu mi se par tocmai aşa de simple lucrurile...

— Oh ! oh ! şi de ce ?

Lombardul zise :

— Nu-mi vine mie să cred că au dispărut aşa, deodată, chiar sub ghiaţă, mai ales că timpul a fost favorabil.

Ligurul îl întrerupse:

— Nu se poate ști nimic. Mai bine să observăm.

Urmăriră în tăcere, întind pasul.

Dar pe măsură ce înaintau, munții de ghiață păreau că se îndepărtează.

Pe la amiază, după un mers de șase ore, păreau că nu înaintaseră de loc.

Aerul limpede apropiase obstacolele.

Oboseala începea să se simtă, mai ales că marea de ghiață nu era uniformă, ci avea blocuri și ridicături care făceau mersul greu.

Urmele se vedeau mereu.

— Ah! e amiazi.

„Să ne oprim să mâncăm ceva.

Făcură puștile piramidă.

Zomba scoase mușchi de urs fript, cartofi fierți, cafea caldă din termosuri.

După o mică odihnă se puseră iar la drum.

Dar urmele dispăruseră ca prin farmec.

Sfârșeau la gura unei deschizături mai lungă decât largă, o depresiune pe suprafața înghețată, de aproape un metru.

Dar urmele nu se mai vedeau nici acolo, nici nicăeri.

Călătorii fură atât de stupefiați în cât privină fără să deschidă gura.

Jean Bart fu primul care vorbi.

Zise:

— In definitiv, cum la urma urmei nu ne privește chestia asta, cum nimic și nimeni nu ne amenință, ci o facem din simplă curiozitate, eu aș zice să ne vedem de treaba noastră.

„Sunteți de acord?

— Cu atât mai mult, zise Olandezul cu cât mi se pare că vom avea furtună.

— Picioarele la spinare, amici, ca să nu ne apuce pe drum!

Era orele două după amiază.

CAPITOLUL III

BANCHIZA SE CUTREMURĂ

Era noapte bine, când ajunseră la corabie.

Din fericire cerul era limpede, pe albeața zăpezii se vedeau catargele și nu au mai avut nevoie de busolă să se orienteze.

Dar erau nespus de obosiți, și după ce băură un ceai fierbinte se culcară.

Dormiră un somn de plumb, fără vise.

Se deșteptară refăcuți și bine dispuși gata la noi întreprinderi.

Dar o deziluzie îi aștepta.

Fulgi mari începură să cadă din cerul înorat peste tot.

— Zi de repaos! — observă Genovezul.

Marius avu un gest de necaz.

— Ce păcat!

Olandezul zise, filosof:

— Poate viitorul va lămuri problema pașilor misterioși.

Zomba, fiu al pădurilor tropicale, o ducea rău cu frigul.

Se închiseră cu toții în odaia cea mare unde ardea un foc bun.

Incepură să discute despre lucrurile polare și mai ales despre diferitele expedițiuni întreprinse din cele mai vechi timpuri până la doctorul Charcot în 1902.

Așa trecură ceasurile în căldura molcomă a odăii, în fumul parfumat al pipelor cu cănile de ceai fierbinte alături.

Raimondo conchise zâmbind:

— Urmarea pe mâine.

— Adevărat! — aprobă Jean Bart — avem atâtea lucruri să facem...

— Trebue să ne fabricăm skiurile — zise Marius.

Seara, se culcară satisfăcuţi şi bine dispuşi.

Dar înainte de a se face ziuă fură deşteptaţi din somnul cel dulce al dimineaţii de un mare sgomot.

Se deşteptară repede şi se aşezară pe marginele paturilor, de oare ce dormeau tot laolaltă.

In întuneric, se întrebară îngrijoraţi.

— Ai auzit Jean Bart?

— Marius, ce o fi?

— Zomba, aprinde lampa!

Raimond nu isprăvise să vorbească când o trosnitură sinistră se auzi şi o puternică sguduitră clătină corabia.

— Se mişcă banchiza! — urlă Ligurul.

„Imbrăcaţi-vă repede! nava poate fi sfărâmată ca o coaje de nucă.

Zomba aprinse repede lampa.

Ea lumină figurile aproape îngrozite ale tinerilor, încă sub amorţeala somnului care mărea spaima.

Nu le trebui mult ca să se îmbrace, echipându-se, pentru ori ce eventualitate, complet.

Eşiră cu toţii pe punte.

Zorile se iveau, livide şi triste de o coloare gălbue, sinistră.

Un vânt furios urla prin frânghiile catargelor fluerând o melodie care ţi-ar fi îngheţat sângele în vine dacă gerul nu s'ar fi însărcinat el cu treaba asta.

Viscolul era în toi şi trombe de zăpadă acopereau la un moment dat totul împrejur ca într'o ceaţă deasă.

Brikul tremura din toate încheeturile sale.

— Banchiza se mişcă!

Din nenorocire era adevărată această groaznică eventualitate.

Pe marea liberă se deslănţuise o furtună puternică.

Valurile cu crestele spumegate isbeau sloiurile de ghiaţă făcându-le să se ciocnească violent unele cu altele.

Sub dubla influenţă a vântului năprasnic şi sub puter-

nica isbire a valurilor înebunite, imensul câmp de ghiață începea să se cutremure.

Massele înghețate, blocuri uriașe și alunecătoare, încălecându-se și isbinduse se îngrămădeau în jurul neașteptatului obstacol pe care îl forma corabia.

Spectacolul avea ceva din măreața grozăvie a epocilor geologice, a marilor cataclisme pământești, când fenomenele naturii și elementele terestre se ciocneau neîmblânzite, schimbând adesea fața solului.

Corabia, sub presiunea din ce în ce mai puternică a blocurilor de ghiață se ridicase; de flancurile ei se spărgeau uriașii albi cu sgomote de tunet, rănindu-i pereții și dislocându-i osatura.

Sărmanii tineri, cu inima strânsă, fără să poată face nimic, priveau îngroziți spectacolul înspăimântător.

CAPITOLUL IV

CATASTROFA

O troznitură puternică, care sfâșie auzul, se auzi de d d[illegible]

Venea din interiorul Stellei.

— Acum ce se mai întâmplă? întrebă palid și îngrijorat Jean Bart. — Aide să vedem!

Se coborâră în odaia pătrată.

Lampa ardea încă.

Jean Bart o luă și voi să se ducă jos.

Dar trebui să se retragă.

— Ghiețarii au sfărâmat pereții!

Apa, într'adevăr, intra în valuri în interior.

Ligurul nu-și pierdu sângele rece.

— Zomba, Marius, la pompe!

„Raimondo, Van Rottam, ajutați-mă să car pe ghiață tot ce poate să ne fie de folos!

Toți se puseră la lucru.

Pe un bloc uriaș, din urma corăbiei, care părea că e mai puțin influențat de cataclism, puseră arme, muniții, unelte, haine, și multe alte obiecte care li se părură necesare.

Munca aceasta dură până la amiază.

Atunci o nouă sguduitură făcu să se cutremure nava.

Marius strigă:

Pompele nu mai funcționează!

„Apa năvălește peste tot?

— S'a isprăvit — exclamă Jean Bart, cu inima strânsă.

„Stella e pierdută!

„Aidem jos, pe banchiza!

Abia coborâră de pe corabie când, într'o șarabandă infernală, de blocuri de ghiață, corabia începuse să se sfarâme sub neîncetatele lovituri pe care le primea din toate părțile.

Cei cinci naufragiați asistară la scufundarea ei care se făcu foarte repede.

Cu moartea în suflet, priviră tăcuți apele turburate de vânt care înghițiseră unicul lor refugiu.

Jean Bart își reveni cel dintâi din dureroasa contemplare.

Privi în jurul său banchiza pe care se găseau.

Avea treizeci de metri lărgime și aproape dublă lungime.

— Curaj, amici! Să facem bilanțul lucrurile ce ne-a rămas.

Furtuna părea că se mai potolise puțin și puteau ședea în picioare.

— Raimondo și Zomba — ordonă Jean Bart — faceți socoteala proviziilor.

„Van Rottam, vezi ce vesminte avem.

„Marius va vedea celelalte obiecte.

„Eu voi cerceta armele și munițiile.

După ce făcură inventarul, Genovezul proclama rezultatul:

— Arme și muniții din belșug; pânze și vestminte mai mult de cât suficient, lemne și petrol, cu sobă și mașină de gătit, două butoaie de apă dulce, o sticlă coniac, cât despre alimente avem pe cinci spre zece zile, dacă suntem economi.

— Trebue deci — comentă olandezul — ca acest bloc de ghiață să nu se sfarâme cel puțin două săptămâni.

— Poate între timp vom putea să gism o corabie, ceva.

O nava nu prea e probabil.

„Aceste paragini nu sunt prea străbătute de navigatori.

„Afară de exploratorii polari, care nu prea abundă si de pescuitorii de balene, cărora nu le este încă sezonul, nimeni nu trece pe aci!

Constatarea pesimistă, dar veridică a lui Jean Bart consternă pe auditori.

— Dar ne rămâne speranța, să găsim un pământ oare care! — obiectă Olandezul

„Insulele stâncoase sunt destul de abundente pe aci.

— Şi încă să vedem dacă blocul nostru de ghiaţă nu se va alipi de banchiza de ghiaţă — adaugă Raimondo.

— Vom putea vâna ursul alb, de vreme ce am ucis doi, vom putea să găsim pe al treilea! mii de pipe!

„Ascultaţi, spre a nu îngheţa de frig, vă fac o propunere.

„In primul rând, să ne mişcăm.

„Să facem găuri în ghiaţă, vârând înăuntru nişte pari.

„Apoi, cu pânzele pe care le avem să facem un cort de adăpost.

„Il vom face dublu, triplu, cât vom putea.

„Afară, jur împrejur, vom pune butoaiele.

— O să îngheţe! — observă Raimondo.

— Fireşte! Dar le vom desgheţa la foc când vom avea nevoe!

„N'avem lemne şi sobă?

„Inainte însă de toate să ne întărim stomacul cu ceva mâncare.

Zomba distribui biscuiţi şi puţină carne de urs friptă.

Apoi făcu cafeaua din care aveau din belşug.

Fumară apoi câte o pipă bună de oarece salvaseră şi câte-va cutii de tutun.

Munca începu, pe acel bloc de ghiaţă care plutea în derivă, împins de curent şi de vântul puternic, aşa de repede încât peisajul unde se desfăşurase drama era acum departe.

Mii de blocuri asemănătoare, de diferite mărimi, urmau pe marea agitată, aceiaş direcţie.

Dar blocul pe care se refugiaseră călătorii noştri fiind mai mare ca toate, le fărâmiţa pe toate când se isbeau de el.

Când se lăsă noaptea, cortul era gata să adpostească pe cei cinci naufragiaţi.

Era scund, dar destul de spaţios ca să conţină toate lucrurile şi bine legat ca să reziste la puternicele oscilaţii ce le făcea gheţarul.

Avea şi o uşe de pânză care se închidea destul de bine spre a feri de vântul năpraznic.

In interior era pardosit cu scânduri încheeat între ele aşa că nicăeri piciorul să nu întâlnească ghiaţa rece.

Făcură apoi un fel de masă la care se asezaseră de îmbucară ceva.

Apoi fiecare se vâră sub cuverturi și strânși toți unii lângă alții, adormiră, frânți de oboseală și de emoție.

Nu fiindcă ignoram primejdia sau mai bine zis primejdiile care îi înconjurau, fie că blocul s'ar fi crăpat sub ei, fie că s'ar fi fărămițat pe dedesubt, sau că s'ar fi putut isbi de alte obstacole mai mari și mai puternice ca dânsul

Dar legile naturii sunt mai tari.

Ar fi dormit și pe marginea craterului unui vulcan în plină erupție, atât era de adânc și de greu somnul care le lipise ploapele!

Cu toate condițiile defavorabile, dormiră liniștiți, fără vise, un adevărat somn reparator.

Zomba se deșteptă cel dintâi. Văzu lumina pătrunzând.

Tovarășii dormeau încă adânc. Se ridică încet și eși.

Abia își ținu un țipăt de admirație.

Nu mai era nici urmă de vânt și banchiza scânteia în soare.

Ghețarul aluneca binișor într'o mare liniștită, albastră.

Temperatura se îndulcise.

Observând bine, negrul se convinse că blocul mergea în direcție paralelă cu bancurile de ghiață, ținându-se mereu la o mare distanță de ele.

Văzu un mic bloc izolat, nu prea departe, pe care se ivise un urs alb!

Incepu să țipe:

— Yayaya! Ursul! Ursul alb!

Strigătul deșteptă pe tinerii care eșiră repede din cort.

Jean Bart avea în mână o pușcă

Marius avu o bună idee.

— Să scoatem postamentul cortului, și să facem din el o plută.

Așa făcură; în mai puțin de un sfert de oră podeaua era bine întărită cu frânghii.

Fu lansată în apă.

Plutea admirabil ca orice plută.

— Raimondo și Zomba, rămânei aci! — ordonă Jean Bart.

„Tu, Marius, vino cu o secure.

„Și tu, Van Rottam, dar fără arme.

„Impinge pluta cu lemnul acesta.

„Zomba, aruncă-mi un pachet de frânghie... Aşa!

Pluta improvizată înaintă încet spre fiară, care privea bancurile de ghiaţă, cu mormăituri surde.

Urşii polari înoată bine.

Acesta însă trebue să fi gândit că depărtarea e prea mare şi spera ca blocul său să ajungă mai curând, sau mai târziu, blocul cel mare de care se desprinsese.

Când auzi sgomotul lemnului care bătea apa, se întoarse şi scoase un mârâit ameninţător

Cunoştea omul?

Il ştia duşmanul său?

Poate, de oare ce îşi arătă şirul de dinţi ascuţiţi.

— Atenţie, Marius!

„Când ne vom fi apropiat îndeajuns, îi voi aruncat un laţ după gât şi îl voi împuşca în cap.

Erau la douăzeci de metri de animal.

— Van Rottam, opreşte-te.

„Marius, eşti gata?

Pluta, dusă de curent se apropia de blocul ursului, foarte încet.

— Când voi spune: foc! arunci laţul...

Ursul răgi mai tare, ca şi cum ar fi priceput

Jean Bart luă la ochi.

— Foc!

Frânghia şi glonţul isbiră animalul aproape în acelaş timp. Dar glonţul îl isbi în umăr în loc să intre în cap.

Frânghia se înfăşură de câte-va ori de gât.

Scoase un urlet înfricoşător şi se aruncă în apă înotând, viguros, spre plută.

Aproape de tot, Ligurul îl isbi în ochiul stâng.

Animalul tresări, se scufundă dar apăru imediat.

CAPITOLUL V

TRAGEDIA

Convulsiuni puternice agitau animalul rănit.

Zbătându-se, se agăță cu ghiarele de marginea plutei care, sub greutatea apăsărei se înclină atât de brusc încât cei trei călători, pierzând echilibrul, căzură în apă.

Căzură în așa fel încât Van Rottam se găsi între ghiarele ursului furios.

Fiara în agonie, îl isbi puternic în ceafă.

Se auzi un țipăt de durere. Marius și Jean Bart care înotau spre plută, auziră strigătele desperate ale lui Raimondo și Zomba.

— Van Rotaam se îneacă !

Jean Bart se întoarse la timp ca să-l vadă dispărând sub apă. Il apucă de haină, trăgându-l deasupra.

Marius care nu dăduse drumul frânghiei, ajunse pe plută și legă de ea corpul animalului ucis.

Între timp, Zomba, înotând repede, ajunsese lângă Ligur ajutându-l să pună pe plută pe studentul leșinat.

Lovitura fusese prea puterncă. Tânărul mai deschise odată ochii, voi să murmure ceva și suspinând adânc, își dădu sufletul.

Supraviețuitorii nu-și putură ține lacrimile.

Ce dramă neașteptată !

Sărmanul lor prieten murise atât de stupid, tocmai când ursul, în agonie, abia l-ar fi putut sgâria...

Dar cercetașii nu puteau rămâne în inactivitate, în situația în care se aflau.

Se înapoiară pe banchiza plutitoare.

Corpul bietului olandez fu cusut într'o pânză mare și se legară niște fiare grele de picioare ca să se poată duce la fund.

Jean Bart, care avea o înclinație mistică, recită o rugăciune ascultată de toți.

Făcură toți, emoționați, salutul cercetășesc.

Apoi funebrul pachet fu aruncat în valuri unde dispăru fără urme.

Atunci cercetașii, cuprinși de o infinită tristețe, rămaseră cu ochii înlăcrămați privind apele negre care înghițiseră un amic, un frate.

Jean Bart se reculese și cu energie îndemnă pe toți la muncă.

Era singurul mijloc de a combate tristețea demoralizatoare.

Se ocupară, în primul rând, să jupoaie și să prepare ursul.

Scobiră găuri în ghiață, în care băgară, ca într'un frigorifer, bucățile de carne pentru păstrare.

Postamentul de lemn fu pus la loc.

Când veni ora somnului, se strânseră iarăși unii în alții și încercară să adoarmă.

Cu toată oboseala, somnul nu venea.

Gândul li se ducea mereu la bietul olandez și nu puteau sa nu vorbească de el.

— Eu — zise la un moment dat Marius — mi-aduc aminte un fapt care mi s'a povestit și care ar fi putut evita moartea lui Van Rottam, dacă am fi avut un câine cu noi.

— Ia povestește-ne!

— Spre finele lui Noembrie 1818, o corabie englezească plecă din Liverpool spre America, cu două sute șaizeci pasageri.

„Fu apucată, în plin ocean, de o furtună violentă.

„Se sdrobi de coasta bretonă și puțini marinari isbutiră să se salveze înot.

„Dar niște bandiți din regiunea aceia, în loc să-i ajute, îi uciseră spre a-i jefui.

„Căpitanul, care era printre cei scăpați, se găsea din

fericire, departe de locul acela, aruncat ca prin minune pe o stâncă netedă.

„Dar marea era amenințătoare.

„După ce implorase cerul, recurse la singurul amic ce-i mai rămăsese, câinele său.

„Arătându-i malul, îi puse în gură o chee.

„Animalul, după mari sforțări, ajunse la mal.

„Și acolo, urlând, ceru ajutor.

„Puțin mai departe era un canton. Câinele, inteligent, se duse într'acolo, urlând.

„Stăpânul cantonului eși afară înarmat cu o pușcă. Credea că e un lup.

„Văzând cheia în gura câinelui, se gândi imediat la un naufragiu.

„Își deșteptă fiul și amândoi urmară deșteptul animal.

„Ajunși acolo, câinele făcut tot felul de mișcări spre a arăta locul unde se găsea stăpânul său.

„Acești bravi țărani se gândeau cum să-l salveze când intelgentul animal apucând o frânghie pe care aceștia o țineau în mână, începu s'o tragă în direcția mării.

„Animalul se aruncă înot și ajunse, după mari sforțări la stânca unde se găsea stăpânul.

Căpitanul apucă frânghia pe care o țineau de celalt cap țăranii și se aruncă în valuri, în vreme ce cei doi țărani trăgeau spre mal.

„Iată cum un câine și-a salvat stăpânul.

„In cazul nostru, sărind în spinarea ursului, ar fi putut împiedica răsturnarea plutei care l'a isbit pe bietul Van Rottam.

CAPITOLUL VI

PERIPEŢII TRAGICE

In cele din urmă isbutiră să adoarmă.

Dar dormiră somn uşor şi cu vise chinuitoare.

De şi bine acoperiţi cu pături, tremurau de frig. Era treizeci de grade sub zero; de ghiaţă nu-i separa decât podeaua de lemn, iar de frigul de afară doar o pânză de cort.

Se sculară când zorile se iviră.

— Mi-au înţepenit membrele! — zise Milanezul.

„Zomba, fă-ne o cafea fierbinte, s'o bem cu coniac, sper că ne vom încălzi puţin.

— Apoi ne vom spăla cu apă rece. E cel mai bun mijloc de a ne încălzi, — adaugă Raimondo.

Jean Bart zise:

— In noaptea asta, mi-a venit o idee

„Ar trebui să construim o plută permanentă, solidă, pe care să ne refugiem n caz de primejdie.

Marius aprobă cu entuziasm.

— Foarte bine! Ne vom încălzi construind-o şi vom face un lucru preţios.

„E o precauţie într'adevăr bună.

„Cum de nu ne-a venit până acum o idee aşa inteligentă?

Eşiră din cort.

O exclamaţie eşi din gura lor în acelaş timp.

— Nu se mai vede câmpul de ghiaţă.

In jurul blocului nu era acum decât infinitatea apelor...

Pe ape, o mulţime de blocuri de ghiaţă de toate mărimile.

Un spectacol grandios, magic.

Dar ideia pericolului reveni imediat n mintea cercetăilor.

Primejdia îi pândea din toate părţile, de sus, din ape din aer...

— Moartea ne pândeşte, amici! zise grav Genovezul.

„Să ne luăm măsurile necesare.

„Să facem plută, să punem pe ea arme, muniţii, alimente şi tot ce ne mai rămâne.

„Dacă vom avea nevoie, o vom pune pe apă şi ne vom salava.

„Dar nu mai avem un minut de pierdut.

Incepură cu ardoare să o construiasacă.

In două ore o terminară.

O puseră pe planul nclinat al blocului plutitor, unde o funie o ţinea legată de un par vârât în ghiaţă.

Timpul era frumos.

Sufla un vânt puternic, dar regulat.

Jean Bart observa marea. Zicea:

— E ciudat ce repede mergem de câtva timp!

— Asta am observat şi eu! răspunse Raimondo.

Marius adăugă:

— Massa noastră, mai mare ca acelorlalte gheţuri oferă o mai mare suprafaţă în care împinge vântul.

— Trebue să fie un curent mai puternic sub noi — reluă Ligurul.

Un strigăt îl întrerupse.

— Atenţie la urmă!

Toţi se întoarseră la avertismentul lui Raimondo.

—Un iceberg!

— Vine spre noi!

— Ne va sfărâma!

Partea de sus a muntelui de ghiaţă forma o prelungire care domina, deasupra valurilor.

Dacă s'ar fi isbit de blocul pe care erau refugiaţi călătorii, isbitura ar fi fost atât de puternică încât l'ar fi zdrobit cu siguranţă.

Se gaseau acum la vreo sută de metri de bloc

Isbitura fatală era să se proc

Nu mai era de ezitat.

Jean Bart, cu vocea tare, ordonă :

— La plută !

Când văzu că toți și totul erau în regulă, tăie frânghia. Pluta alunecă pe valuri.

— La rame și în larg !

Își făcură și patru lame solide.

Pluta, împinsă de patru brațe puternice, se îndepărtă

Era timpul.

Icebergul atinse blocul.

Isbitura se produse.

Muntele sdrobi blocul care rupându-se în mii fărâm făcu să sară împrejur o mare cantitate de apă.

Refluxul ajunse până la plută pe care o sgudi puternic.

Dar trecu mai departe, fără să-i vatăme nimic

Toate lucrurile fuseseră legate pe bord.

— Pe Cristofor Columb ! am scăpat ușor. Ai avut o idee genială, Jean Bart !

Îmbrățișară cu efuziune pe Jean Bart.

Dar acum trebuiau să lupte !

Pierduți pe plută, în plin Ocean Antarctic, cu provizi pe câteva zile, cum vor scăpa primejdiilor ?

Dar cei trei cercetași erau curajoși.

Nimic nu-i putea doborî.

— Cu orice preț trebue să rezistăm ! strigă Jean Bart.

— Cu orice preț ! îi răspunseră ceilalți.

După ce se liniștiră puțin, Zomba puse pe sobița cu petrol să se topească puțină ghiață de apă dulce din butoi și compuse un fel de mâncare cu grăsme și carne de urs.

Mâncară astfel o mâncare caldă care îi mai reconfortă puțin.

Băură apoi o cafea cu puțin coniac.

Apoi, exploratorii se întrebară ce aveau să facă.

Nu aveau nimic de lucru pe plută.

Dacă ar fi stat nemâncați de altfel, frigul i-ar fi înțepenit și ucis poate.

Jean Bart zise.

Nu văd ce să facem altceva ca să ne încălzim decât să dormim.

— Dar noaptea? — întrebă Marius „Cum vom putea dormi pe frigul acesta?

„Nu mai avem nici cort...

— Adevărat!

— Vai!

— E rău! — zise negrul.

Ligurul suspină:

— Dacă am putea pune piciorul pe pământ!

„Ne-am face o colibă de zăpadă.

„Ne-am duce la vânătoare!

Ar fi și o ocupație și am avea și ce mânca.

„Cu grăsimea animalelor am avea comustibil în permanență.

„Am duce, în definitiv, o viață de exploratori polari, constrânși de scufundarea corăbiei lor să ierneze pe ghiață.

— Da! toate ar fi bune, dar nu văd pământul — zise Raimondo.

„Nici măcar un banc de ghiață care pentru moment ne-ar ține loc de pământ.

Marius bolborosi:

— Totuş vântul și curentele ne împing spre sud, spre regiunea banchizelor uriașe!

— Așa cred și eu!

„Dar până atunci să rămjn spre a merge mai repede și spre a ne încălzi puțin.

Fiecare apucă o ramă.

In picioare, o împingeau făcând un pas înainte, apoi trăgeau făcând un pas înapoi.

Rămau și se odihneau pe rând, până seara.

Masa de seară fu ca și cea de la prânz.

Dar când se lasă noaptea, când pe întinderea nemărginită a apelor nu mai se vedea decât reflexul stelelor. situația era atroce!

O groaznică împresie de părăsire, de singurătate năpădi sufletul naufragiaților.
Ce noapte ingrozitoare!
Fără că nu se mai isprăvește!
Ca toată nespusa oboseală rămasă mereu, mereu.
Dacă ar fi dormit, frigul l-ar fi omorât.

CAPITOLUL VII

PAMANT ! PAMANT !

In sfârşit se făcu ziuă.

Puţin timp după ce se luminase bine, toţi văzură un punct negru care semăna cu un cap stâncos de pământ, apărând printre norii dimineţii.

— Pământ — strigă Marius.

Raimondo strigă şi el :

Pământ ! Pământ !

Jean Bart şi Zomba, nu mai vorbeau.

Privirile lor însă vorbeau pentru ei.

Pământul era salvarea lor, cel puţin momentană

Cu mare nerăbdare aşteptară să se risipească norii

Trecură ore grele.

Vântul ducea pluta mereu în aceiaş direcţie.

Incetul cu încetul, pământul pe care Marius îl văzuse, se mărea, din ce în ce.

Era o insulă, mică poate, dar în orice caz, un pământ pe care s'ar fi putut aşeza, organizându-şi o locuinţă, unde ar fi putut trece o iarnă în chip tolerabil.

Pământul părea că vine spre ei şi pluta era nemişcată.

Veni momentul în care cei trei cercetaşi văzură să trebue să ia măsurile necesare pentru aterisare.

In realitate, pământul nu era decât o imensă stâncă, acoperită în mare parte cu ghiaţă şi zăpadă şi cădea abrupt, în mare.

In jurul ei blocurile de ghiaţă plutitoare se isbeau între ele cu un sgomot atât de asurzitor încât atunci când

cercetașii voiau să-și comunice ceva erau nevoiți să-și strige ca nebunii.

Marea calmă până atunci, începuse să se agite sub impulsia vântului care se întețise.

Nu se înserase încă și pluta atinse unul din numeroasele blocuri care înconjurau insula ca o serie de fortificații.

Cercetașii se consultară.

Marius propuse:

— Mi se pare că unica soluție ar fi să sărim din bloc în bloc, ținând n mijloc, legată pluta, spre a n'o pierde.

— Da, așa cred și eu că trebue să facem.

„Cu ajutorul ramelor putem croi un fel de canal pe unde să tragem pluta — conchise Jean Bart.

— Zomba! — zise Raimondo. — Tu care ești cel mai puternic, sări pe blocul acela cu funia de la plută.

„Apoi pleci mai departe.

Temperatura era extraordinar de scăzută din cauza marei apropieri de pol la care se găseau.

Cercetașii și Zomba se grăbeau de oarece voiau să fie pe pământ înainte de lăsatul nopții.

Dar surveni o nouă și neașteptată catastrofă.

In timp ce toți se găseau deasupra unui bloc care părea solid, de odată se auzi o groaznică trosnitură și toți căzură unii peste alții.

Lui Zomba îi scăpă din mână frânghia și când se ricicară de jos, avură durerea să vadă pluta sfărâmată de alte două blocuri, la o distanță de câțiva metri.

Nu se puteau arunca înot.

O baie pe frigul acesta nu era posibilă. Călătorii nu știau ce să facă.

Intre timp pluta fugise departe.

In puțină vreme se pierduse în mijlocul blocurilor nesfârșite.

— Numai de nu s'ar sfărâma!

— Ce mai importă acum!

— Cum vom trăi! — strigă desperat Milanezul.

„Nu mai avem nimic, nici arme nici provizii!

„Totul a fost pe plută...

Situația era atroce.

Noaptea se lăsa.

— De data asta — zise Jean Bart, nu știu ce vom deveni.

Raimondo răspunse :

— Nici eu nu mai știu !

Marius tăcea.

In vreme ce tovarășii erau deprimați de moarte, în sufletul lui renăștea speranța, întrucât salvării într'un fel oarecare, aproape siguranța că vor scăpa și de data asta.

Dar nu era decât un instinct. Nu se bizuia pe nimic Marius n'avea nici o idee.

Noaptea fu atroce, nesfârșită !

Cei patru tineri se strânseseră unul în altul spre a se încălzi cu propria lor căldură deși corpul lor era acum răcit.

Foamea îi tortura oribil.

Blocul părea că se învârtește în jurul insulei și că rămâne mereu la aceiaș distanță de ea.

Cum nu muriră în această noapte groaznică ?

Când se lumină de ziuă nenorociții nu se mai puteau mișca.

Păreau un grup de marmură. Aproape să-și piardă cunoștința.

Zomba abia mai respira.

Născut la ecuator, frigul era ucigător pentru el.

Marius era cel mai rezistent, fiind mai nervos.

Putu să se miște puțin în jurul său.

Deodată văzu ceva care îi dădu o sguduitură electrică, și puterea să strige.

— Uitațivă ! Pluta e aci !

Amicii, într'o sforțare supremă se uitară și ei.

— Suntem salvați !

Reușiră să se apropie de ea.

Băură avizi câte un gât de coniac. Apoi trăgând păturile se întinseră pe lemnul mai puțin rece ca blocul și obiata și adormiră sfârșiți...

Citiți urmarea în fascicula No. 69 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 27 Ianuarie

Misterul pașilor pe zăpadă

Din „CEI TREI CERCETAȘI“
a apărut până acum :

No.

1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara Apașilor
Misterul lacului Sacru
Cercul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta strangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor

No.

23 Ursul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace“ în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă“
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icaraby
33 Revanșa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deșertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru

No

44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerinele negre
47 Sania infernală
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul Blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian
65 Răscoala ocnașilor
66 Regina banditților
67 În derivă spre Polul Sud

* * *

BIBLIOTECA
PUNCĂRA EMIL
PERSONALĂ

La „CEI TREI CERCETAȘI“ se pot face și abonamente în felul următor :

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI